

Sygn. akt I UK 213/16

POSTANOWIENIE

Dnia 14 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z odwołania Międzyszkolnego Klubu Sportowego "M." w M.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w N.
z udziałem zainteresowanych: E. C., M. M., S. P., D. P., A. R., A. S. i M. B. o
podleganie ubezpieczeniom i podstawę wymiaru składek,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 listopada 2016 r.,
skargi kasacyjnej Międzyszkolnego Klubu Sportowego "M." w M. od wyroku Sądu
Apelacyjnego w (...)
z dnia 17 czerwca 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 czerwca 2015 r. Sąd Apelacyjny w (...) w sprawie z odwołania Międzyszkolnego Klubu Sportowego „M.” w M. w przedmiocie podlegania ubezpieczeniom społecznym i w przedmiocie podstawy wymiaru składek, z udziałem zainteresowanych E. C., M. M., S. P., D. P., A. R., A. S., M. B. oddalił apelację odwołującego i orzekł o kosztach postępowania odwoławczego.

Odwołujący się zaskarżył powyższy wyrok w całości skargą kasacyjną. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał się na istnienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. W ocenie skarżącego rozstrzygnięcia wymaga następująca kwestia: (-) czy jeżeli zainteresowane były zgłoszone do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego jako osoby

prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą w oparciu o wpis do Centralnej Ewidencji i Informacji Działalności Gospodarczej RP i w ramach tej działalności odprowadzały składki na ubezpieczenie społeczne, a także rozliczały się ze skarżącym przez wystawianie faktur VAT za świadczone usługi sportowe, to czy równocześnie zainteresowane powinny zostać objęte obowiązkowym ubezpieczeniem społecznym z tytułu umów o świadczenie usług sportowych zawartych ze skarżącym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zasługuje na uwzględnienie.

Badanie sprawy podczas przedsądu ma na celu weryfikację, czy skarga kasacyjna spełnia wymóg określony w art. 398⁹ § 1 k.p.c., a mianowicie została skonstruowana na podstawie ustawowej przesłanki. Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazał, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). W ten sposób wyznaczył pole badawcze przedsądu.

Istotne zagadnienie prawne wymaga od skarżącego wskazania za pomocą wywodu prawnego, na podstawie jakich norm (przepisów) zagadnienie powstało, jakie są możliwe interpretacje problemu i jakie jego rozstrzygnięcie proponuje skarżący (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2009 r., II PK 66/09, LEX nr 553691). Zagadnienie prawne to problem, który wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego, którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, ale także dla rozstrzygnięcia konkretnej, jednostkowej sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2012 r., I PK 158/11, LEX nr 1215116). Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniającego wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to

zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158).

Zakreślone ramy tej podstawy przedsądu korelują w naturalny sposób z funkcją skargi kasacyjnej. Jak powszechnie wiadomo, sąd kasacyjny nie jest sądem trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Deskrypcja wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uwidacznia brak istotnego zagadnienia prawnego, jak też nie eksponuje w dostateczny sposób publicznoprawnej funkcji skargi kasacyjnej. Nie sposób też pominąć, że zagadnienie prawne wskazane w wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej zostało sformułowane przy założeniach, że zainteresowane wykonywały pozarolniczą działalność gospodarczą i z tego tytułu były objęte obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi. Założenia te nie mają jednak potwierdzenia w ustaleniach stanowiących podstawę faktyczną zaskarżonego wyroku. Sąd drugiej instancji stwierdził, że zainteresowane, które świadczyły usługi sportowe wyłącznie na rzecz skarżącego na podstawie łączących ich z tym klubem kontraktów (umów o świadczenie usług) nie mogły zostać uznane za osoby wykonujące pozarolniczą działalność gospodarczą w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 672 ze zm.), w konsekwencji, że nie można było mówić o zbiegu tytułów ubezpieczenia.

Dodatkowo, a może przede wszystkim, należy zwrócić uwagę że dany problem został już wyjaśniony w orzecznictwie. Przedmiotem judykatów był co prawda klub piłkarski, lecz nie o rodzaj uprawianego tu sportu chodzi, a o pewien mechanizm związany ze sposobem świadczenia usługi sportowej. Sąd Najwyższy wskazał, że zawodnik zatrudniony na podstawie kontraktu - umowy o profesjonalne uprawianie piłki nożnej, któremu klub piłkarski organizuje całą aktywność sportową w ramach klubu, nie prowadzi działalności gospodarczej (por. wyroki Sądu

Najwyższego: z dnia 15 lipca 2014 r., II UK 496/13, Legalis nr 1044891, z dnia 10 lutego 2016 r., I UK 65/15, niepubl., z dnia 16 lutego 2016 r., I UK 77/15, Legalis nr 1415257).

Przedstawiona przez skarżącego kwestia nie spełnia zatem wskazanych wyżej wymogów w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.